

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Iacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv. Specvlvm
Ecclesiasticorvm, Ac Religiosorvm.**

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 5. Sintne probandæ Cæremoniæ diuini huius sacrificij?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47105](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47105)

pitis; in his enim ea tantum quærimus, quæ ad mores faciunt; quæ vero altissimæ commentationi seruiunt, & intellectui tantum lumen aliquod subtilioris speculationis obijciunt, ea alium in locum reiicienda existimamus. Interea dum illud nobis conceditur; singulas augusti illius, & sacratissimi sacrificij cæremonias, ea qua solemus breuitate, percurremus: sistemusque in ijs maximè, in quibus sese offerent opportuna morum documenta, leget in illis sacrorum præfectus, quæ sit officij, munerisq; sibi impositi sanctitas, dignitas, maiestas.

§. 5.

*Sintne probanda Cæremonia diuini huius
Sacrificij?*

IS plerumque genius est hæreticorum, quod non probant, maledico dente carpunt, & in circulis suis vellicant, aut contra detonant in pulpitis; ne omnes producam.

Lutherus etsi non omninò improbet, & à Missa I. de capt. Babylon. c. de Eu- char. abesse velit cæremonias omnes, ait tamen tum eam fore magis conformem, consonamque illi, quam Christus instituit, quo simplicior ea fuerit, paucioresque cæremonias admiserit.

Docet deinde eas sine fide, sua nimirum, & Lutherana, esse potius *irritabula impietatis quam officia pietatis*. Hæc blasphema lingua effutijt Lutherus,

rus,

272 SPECVLVM ECCLESIASTICORVM,
rus, cui etiam consonat Calvinus, mali corui, ma-
lum ouum. Etsi enim fateatur cæremonias Missæ
esse longè antiquissimas, imò cœpisse non ita pro-
cul à temporibus Apostolorum: eas tamen appel-
lat. *Rubiginem cœnæ Domini*: dicitque natas esse
ex quadam prurigne, & procacitate humanæ men-
tis, quæ se continere non potest, quin in Dei myste-
rijs, sacrisque ludat, ac lasciuat. Hæc impio ore
euomuit Calvinus, atroque calamo notauit.

L. 4. In-
stit. c. 17.

Sed & alterum est, quod Caluino stomachum
& nauseam mouet; inferri in Ecclesias, in sacra tem-
plorum adyta, in ipsas aras vasa è puro auro, argen-
toque conflata, non aspicit æquis oculis, non ani-
mo sustinet diuitem illam, & auream incruenti sa-
crificij opulentiam. Ne porro videatur auaritiæ stu-
dio sacris aris pretiosam illam supellectilem detra-
xisse, nudasseque auro templa, producit duo loca
Sanctorum Patrum, è quibus errori suo patroci-
nium quærere, & facere conatur, non facit ta-
men: si ea ex vero sensu, genioque authorum exa-
minentur.

Primum est D. Ambrosij, qui mellea, forti-
que eloquentia sic olim scripsit. *Aurum Sacramenta non
querunt, neque auro placent, quæ auro non emuntur.*

L. 7. Of-
fic. c. 28.

Alterum est Acatij, qui dicitur sic aliquando lo-
cutus: cum accusaretur, quod sacra vasa in paupe-
rum vsus vendidisset: subiecit vir pius. *Deus noster
neque*

neque discis, neque calicibus eget, quia non comedit, neque bibit. L. 7. Histor. c. 21.

Hæc pro sua causa Calvinus afferre se credidit, ut piæ illi Ecclesiæ luxum impugnasse, imò euertisse videretur, etiam ex ipso sensu antiquitatis. Vere tamen non impugnat, nedum euertit: sed potius tuetur, ac stabilit; tantumque euincit illud (quod ipsi vltro concedimus) licere vbi pauperum necessitas exegerit, etiam sacra vasa conflare, ac vendere, quia ea ad sacrificium omninò necessaria non videntur, & ea pedibus suis, id est, pauperibus seruire Dominus patitur, imò & amat quam maximè. Et illa vis est, ille neruus Ambrosianæ sententiæ, ille scopus Acatij, ille spiritus Orthodoxæ Ecclesiæ, quo afflati hæc dixere, hæc scripsere Doctores illi, & posteris legenda tradidere. Atque vtinam eodem oculo, animoque euoluisset Calvinus, qui ex illis Sanctorum areolis, ac flosculis, non mella legit; sed fel elicit, venenumque exprimit, quo incautum lectorem inficiat, ac perdat; similis aranæ, quæ è suauis florum gratia, atque odore, insulsum, & letale virus colligit, quo muscas præteruolantes & suis laqueis irretitas, enecet; sic iste leuiusculos animos fucata illa, ac mendaci doctrina captos, retinet; & toxico suo, non è natura, sed è fide, Dei que sui gratia, cæli que tabulis tollit.

Omitto illa, quæ contra Ecclesiæ cæremonias,

M m

maio-

maiorumque in ijs traditiones agitant, euoluuntque hæretici nostri, torrentis instar, in quo certè pugnant cum natura, quæ insito lumine præscribit in sacrificijs aliquos ritus, alios, atque alios pro eorum diuersitate, aut gentium recepto more. Pugnant cum Antiquitate, quæ caremonias illas admisit, imò sub graui præcepto etiam Deo Iudice, ^{C. 15. 18.} Moysè interprete sibi impositas sensit, vt videre est ^{19.} in libris Numerorum varijs capitibus, quæ pias illas obseruationes, ac præceptiones legentibus obuias exhibent. Pugnant & ipsi secum, dum modò has, modo illas amandant, non tam ex rationis lege, diuinisquæ placitis, quam peruersa sua voluntate, maledicendi licentia, & importuna quadam prurigine Ecclesiæ Romanæ contradicendi. Eam hoc loco fusè persequi non est animus, tum quia pro mea causa loquitur natura, clamat ratio, & sensus totius Antiquitatis decertat, tum quia in hoc opere mihi cum eius farinae hominibus litem indicendam non putauit, vt qui tantum ea confectæ, quæ ad mores, vitamque rectè instituendam conducunt, & ijs prodesse possunt, qui sacris illis mysterijs à cœlo sunt destinati.

Igitur vt ad rem ipsam propius accedamus, animum colliget amicus lector, aduertetque è sacratoribus caremonijs, quæ huic sacrificio adhiberi solent, nonnullas esse, quæ voce, ac verbis exponuntur,

nuntur, & hæc pro seipsis quodammodo loquuntur, seipsæ exprimunt, & latentem sensum animis vel auditorum, vel sacrificantium immittunt: ideoque de ijs parcius agemus. Aliæ sunt, quæ in actione aliqua positæ sunt, quæ quia occulta quædam, arcanaque mysteria continent, nec sub aspectum, sensumque cadunt, eas fusius explicare, atque euoluere mihi consilium fuit: quod ut faciam à die, loco, aliisque augusti huius sacrificij circumstantijs ordiar.

§. 6.

Dies & hora sacrificij.

DE luce, quam vel maximè spectauit, amauitque hoc sacrificium, constat inter Authores eam fuisse diem solis, quam Christiani deinde Dominicam appellarunt. Eius meminit Scriptura, meminere viri Apostolici. *Vna Sabbati*, inquit, *As. 20.* *cum conuenissemus ad frangendum panem.* Vnam Sabbati vocant primam Sabbathi Hebræo more, qui Sabbathum pro tota hebdomade recensabant, & quibus vna Sabbati dicebatur, quæ à Sabbatho prima surgebat. In ea primæui Christiani conuenire soliti ut sacris interessent: & ea fuit omni æuo, omni loco lucis illius religio, atque obseruantia: cui alijs in locis accessit & Sabbathum, imò & hebdomadæ dies omnis, ut testis est Augustinus. *Ep. 118.* Erat nimirum pius ille ardor animorum, qui primis

M m 2

illis